

МАЙМУНАТА, КОТКАТА И МИШКАТА

Превод от японски: Красимира Маврова, —

chitanka.info

Живели някога, много отдавна един дядо и една баба. От сутрин до вечер бабата тъчала. Дядото също по цял ден не подвивал крак. Когато времето било хубаво, ходел в планината да събира дърва, а през дъждовните дни и през зимата работел в къщи — плетял въжета или правел сламени сандали — вараджи.

— Дядо, изтъках платното — каза един ден бабата.

— Колко хубаво си го направила. Сигурно си много изморена. Почини си, а аз тръгвам.

Взел дядото платното и го занесъл в града, за да го продаде.

Там за него успял да получи добра цена и побързал да тръгне обратно, за да зарадва своята бабичка.

Пътят за града минавал през планината. Дядото се връщал доволен от добрата продажба и с лекота се изкачвал по стръмната планинска пътека. Изведнъж под едно дърво пред себе си той видял ловец с насочена към отсрещната височина пушка и с пръст на спусъка. Старецът погледнал натам, накъдето била насочена пушката. Срещу ловеца стояла изправена една голяма маймуна. Тя била събрала ръце умолително и гледала към ловеца.

— Почакай, почакай — извикал старецът към ловеца. — Тя те моли да не я убиваш. Моля те, остави я да живее, жал ми е за нея.

— Това пък какво е? — стреснал се ловецът и погледнал назад. От рязкото движение се олюлял и неволно натиснал спусъка. „Бум“ — изгърмяла пушката, но куршумът не успял да улучи маймуната. Ядосан, ловецът блъснал силно стареца, задето му попречил. Дядото се олюлял, паднал на земята и изохкал:

— Защо ме удари? Боли!

Ловецът се смутил, метнал пушката на рамо и изчезнал в гората.

Старецът отново изохкал и се хванал за удареното рамо. Но в същия миг той чул силни крясъци и видял от гората да излизат много, много маймуни — имало малки, имало и големи. Те го наобиколили. Водела ги онази маймуна, която старецът спасил. Тя казала нещо на другите маймуни и те започнали да лижат раненото място, да гаят стареца по ръцете и краката.

— Благодаря, благодаря. Добре съм. Ето вече ставам — надигнал се той и започнал да им благодари, задето искали да му помогнат.

— Ние ти благодарим. Ти спаси живота ми. В знак на благодарност искам да ти подаря съкровището на маймуните — ето

тази монета от 1 мон^[1]. Който я притежава става богат — казала му голямата маймуна и сложила в ръката му вълшебната монета.

И наистина, както каза маймуната, така и станало. От момента, в който получил монетата, на стареца започнало много да му върви. Продавал платното, изтъкано от бабата много по-скъпо отпреди. Успявал да събере много повече дърва в гората. Тялото му укрепнало и колкото и да работел не се изморявал. Изобщо все хубави неща го спохождали.

Всичко това се видяло много странно на хората от селото и те го попитали, каква е причината за внезапното му забогатяване.

Старецът разказал на съседите си всичко за случката в гората и за това, как маймуната в знак на благодарност му подарила вълшебна монета, която прави човека богат.

Сред тези, които чули разказа на стареца, имало и един завистлив човек, на когото страшно се приискало да притежава монетата.

— Трябва на всяка цена да открадна маймунското съкровище — си казал той и зачакал удобен момент.

Веднъж, когато дядото и бабата ги нямало, той се промъкнал в къщата им и взел монетата.

Когато вечерта се върнали, бабата възкликнала учудено:

— Я-я, вълшебната монета я няма. Тя беше тук, в олтара. Дядо, ти вземал ли си я?

— Не, не съм я вземал. Не знам къде може да е.

— Странно, нали?

— Наистина, чудна работа.

Двамата се спогледали малко уплашено, претърсили цялата къща, но монетата не се намерила.

— Наистина странно. Сега ще попитам Тама — каза бабата.

Тама се наричал техният котарак. Намерила го тя и го попитала:

— Тама, знаеш ли къде е маймунското съкровище? Ако знаеш и до три дни го върнеш обратно в къщи, ще те нагостя пребогато.

— А ако не знаеш, трябва да го намериш. Не го ли намериш, няма да ти давам вече никаква храна и ще опиташ това... — намесил се и дядото и като изтеглил меч си от ножницата, го размахал пред муцунката на котарака.

Котаракът Тама се стреснал, измяукал уплашено и побягнал на тавана. Там той хванал една мишка и й казал:

— Не се страхувай, няма да те изям. Имам една молба.

— Каква молба? — изпискала мишката треперейки. — Щом няма да ме изядеш, тогава какво искаш от мен?

Котаракът ѝ казал:

— Някой е откраднал от моите стопани монета от един мон. Тя им беше подарък от една маймуна. Искам да намериш монетата до три дни. Разбра ли добре — три дни? Ако я намериш, ще получиш нещо за хапване. А ако не я намериш, ще опиташ това... — и котаракът показал острите си нокти. После отворил устата си и показал острите си зъби. Мишката се поклонила ниско и обещава уплашено:

— Непременно ще я намеря.

Животът на мишката бил в опасност. Затова тя старателно претърсила цялото село. Къща по къща, от мазето до тавана.

Първата вечер тя отишла в храма на Буда в селото. Храмът бил много голям. Тя не знаела откъде да започне. Залутала се и един послушник я забелязал.

— Мишка, мишка. Хайде да я хванем.

С метли и четки той и другарите му я подгонили. Най-накрая мишката успяла да избяга навън.

На втората вечер тя отишла в храма на бог „Инари“^[2].

— Тук е тихо. Сигурно няма и послушници. Такава ценна вещ може да бъде скрита тук — си помислила мишката и влязла колебливо вътре.

Каменната лисица на храма, като я видяла, показала острите си зъби и казала:

— Нямам нищо за ядене. Не носиш ли нещо със себе си.

— Не, нямам нищо. Дойдох само да потърся нещо. Довиждане — и мишката побързала да излезе навън.

На третата нощ тя търсила монетата в различни къщи.

Последният ден мишката влязла и в дома на крадеца.

„О, тук ми мирише на нещо познато“ — казала си мишката и по миризмата, по миризмата стигнала до един затворен шкаф. — „Това е мирис на маймуна. В този шкаф е скрито онова, което търся.“

Но шкафът бил заключен с железен ключ. Мишката не можела да влезе, но не се отчаяла. Започнала да гризе дървото — кръц-кръц-кръц. Скоро направила малка дупчица, после дупчицата се разширила и тя се вмъкнала в шкафа. Монетата наистина била там.

— Намерих я, намерих я — извикала радостно мишката, захапала я с уста и я занесла на котарака Тама.

— Ето го съкровището на маймуните. А сега за награда мога ли да получа обещаното угощение?

— Добре, ще получиш своята награда. Ще си поделим яденето, което ще ми даде бабата.

Котаракът занесъл вълшебната монета на бабата.

— Ето маймунското съкровище. Ти ми обеща да ме нагостиш богато, ако го намеря. Ще си удържиш ли на думата?

Бабата показала монетата на дядото и после извадила едно голямо парче сушена риба. Котаракът я разделил на две и занесъл половината на мишката. Мишката била много доволна, котаракът — също. Щастливи били и бабата, и дядото.

[1] Дребна японска монета. ↑

[2] Японско божество на плодородието. Името му означава „раждащ ориз“ и е много популярно в Япония. Храмовете и параклисите, посветени на Инари са едни от най-често срещащите се в Япония и са характерни с това, че в тях има статуи на лисици. Те се смятат за пратеници на божеството. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.